

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

8 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Negura Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

CIUR Ion XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.02.2018 – 28.03.2018;

Instanța de apel: 27.04.2018 – 11.09.2018;

Instanța de recurs: 29.03.2019 – 08.05.2019.

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 28 martie 2018, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Ciur I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal la pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 160 ore, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Cheltuielile judiciare în mărime de 640 lei pentru efectuarea raportului de expertiză nr. 2889/D din 03 ianuarie 2018 și raportului de expertiză nr. 2881/D din 03 ianuarie 2018 au fost trecute în contul statului.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, Ciur I., la 08 decembrie 2017, aproximativ la ora 3⁵⁰, ignorând cerințele pct. 14 lit. a) din Regulamentul circulației rutiere, conform căruia „conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere”, precum și cerințele pct. 45 subpunctul 1) din același Regulament, conform căruia „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d)

situația rutieră”, dar și pct. 2) al aceluiași punct, conform căruia „*în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului*” s-a urcat la volanul mijlocului de transport de model „Mercedes Sprinter”, cu n/î XXXXX deplasându-se împreună cu pasagerul Balan C. pe bd. Dacia din direcția str. Valea Crucii în direcția Băcioii Noi, mun. Chișinău, când pierzând controlul asupra volanului nu s-a isprăvit cu ghidajul și a ieșit de pe carosabil, ajungând în șanțul de scurgere, provocând pasagerei, conform raportului de expertiză nr. 2889/D din 3 ianuarie 2018, fractura colului chirurgical humerusului stâng, fractura coastei VI pe stânga pe linia axilară medie cu deplasarea fragmentelor, echimoză la nivelul feței, excoriații la nivelul toracelui posterior, care se califică ca vătămare medie a integrității corporale.

După producerea accidentului rutier, conform rezultatului examinării analizei de sânge la alcool etilic nr. 1615 din 15 decembrie 2017, s-a stabilit în sângele inculpatului Ciur I. cantitatea de 2.64 g/l. Care potrivit art. 134¹² alin. (3) Cod penal se califică ca stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Pe baza stării de fapt expuse supra, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (2) Cod penal, *încălcarea regulilor de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea medie a integrității corporale a unei persoane, săvârșită în stare de ebrietate*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, fără a contesta vinovăția inculpatului, a fost atacată cu apel de către avocatul Șevciuc A. în numele inculpatului.

Apărătorul Șevciuc A. a solicitat aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal, cu liberarea lui Ciur I. de răspunderea penală și tragerea la răspundere contravențională pe motiv că, atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de judecată inculpatul și-a recunoscut vina integral, sincer s-a căit de cele comise, a dat declarații și îi pare rău de gravitatea situației și de faptul că în urma acțiunilor sale a mai suferit o persoană. Inculpatul a conștientizat gravitatea infracțiunii, a restituit prejudiciul material și moral cauzat părții vătămate.

Referitor la personalitatea inculpatului, apelantul a indicat că inculpatul: se caracterizează pozitiv la locul de trai, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, este căsătorit, are la întreținere 2 copii minori. Conform certificatului de înregistrare a gospodăriei țărănești, acesta este încadrat în câmpul muncii, se ocupă cu creșterea și cultivarea produselor agricole. Activitatea cu care se îndeletnicește inculpatul, implică în mod obligatoriu și folosirea mijlocului de transport, de care se folosește pentru cultivarea culturilor agricole, iar ulterior comercializarea acestora. Privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport îi va îngreua și mai mult inculpatului posibilitatea de a-și întreține copiii minori și familia.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2018, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței în vigoare, fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a consemnat că partea apărării este

de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, criticând hotărârea primei instanțe referitor la aplicarea pedepsei complementare, solicitând condamnarea lui Ciur I. în temeiul art. 264 alin. (2) Cod penal, prin prisma art. 55 Cod penal.

Verificând actele cauzei, instanța de apel a apreciat că prima instanță a ținut cont la stabilirea categoriei și măsurii pedepsei inculpatului de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, și anume de caracterul prejudiciabil al infracțiunii, de personalitatea inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, de persoana celui vinovat, că este fără antecedente penale, de comportamentul acestuia de până la comiterea infracțiunii și după aceea, inculpatul a recunoscut vina, iar cauza în instanța de fond a fost examinată în baza art. 364¹ Cod procedură penală, regretă cele săvârșite și se căiește sincer.

Pe lângă acestea, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a ținut cont și de faptul că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, conform art. 16 Cod penal.

Totodată, instanța de apel a consemnat că Ciur I. nu este la prima abatere, anterior a comis o altă infracțiune fiind condamnat prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2012, în baza art. 349 alin. (1¹) Codul penal (f. d. 54, 55), iar dispoziția art. 55 Cod penal prevede expres că liberarea de răspundere penală, cu tragerea la răspundere contravențională, poate avea loc în privința persoanei care *a săvârșit pentru prima dată o infracțiune* ușoară sau mai puțin gravă, în cazurile în care și-a recunoscut vina, a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune și s-a constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale.

La caz, infracțiunea a fost comisă de inculpat în stare de ebrietate, fapt care a determinat instanța de apel să respingă solicitarea de a aplica prevederile art. 55 Cod penal. Astfel, prevederile art. 55 Cod penal în speță nu sunt aplicabile, deoarece inculpatul a mai comis anterior o infracțiune și nu este atras pentru prima oară la răspunderea penală, infracțiunea a comis-o în stare de ebrietate, iar legea penală în cazul dat nu și-ar atinge scopul și va fi inefficientă în prevenirea de noi infracțiuni, iar reeducarea și corijarea lui Ciur I. este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse penale.

Instanța de apel a considerat că, în așa împrejurări, prevederile art. 55 Cod penal nu sunt aplicabile, iar circumstanțele atenuante sus-indicate, au fost corect apreciate de către instanța de fond, numindu-i în privința inculpatului pedeapsa prevăzută de art. 264 alin. (2) Cod penal, totodată ținând seama de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Aici este de menționat și faptul că pedeapsa stabilită de instanța de judecată trebuie să fie nu numai legală, în sensul de respectare a cadrului legal de individualizare judiciară, dar în același timp, trebuie să fie și justă, adică să se respecte criteriul proporționalității, care presupune stabilirea cuantumului pedepsei în funcție de gravitatea infracțiunii și vinovăția autorului. În același timp, trebuie să fie respectată prevederea art. 61 Cod penal, care stabilește că pedeapsa aplicată infractorului urmează să-și atingă scopul de restabilire a echității sociale și de prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni de către inculpat și alte persoane.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel, avocatul Negura I. acționând în numele inculpatului a declarat recurs ordinar solicitând casarea acesteia, cu

aplicarea față de Ciur I. a unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege, prin prisma art. 79 alin. (1) Cod penal. În esență, recurentul solicită ca în privința inculpatului să nu fie aplicată pedeapsa complementară de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În motivarea cererii se indică următoarele:

- instanța de apel a încălcat prevederile Convenției europene și dreptul inculpatului la un proces echitabil;

- pedeapsa are drept scop influențarea inculpatului de a-și revizui atitudinea față de valorile sociale și comportamentul față de membrii societății, dar să nu comporte un caracter intimidator și vindicativ, cu titlu de „preț”, pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta săvârșită și urmările ei;

- pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, aptă să restabilească echitatea socială, să realizeze scopurile legii penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și cu în limitele pedepsei fixate în partea specială;

- prin sentință inculpatului neîntemeiat ia fost aplicată sub formă de pedeapsă complementară privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani;

- urmează de luat în considerație circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, comportamentul lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de caracterizarea pozitivă a acestuia în societate și la locul de muncă, de faptul că nu a cauzat prejudicii intereselor publice și nici altor persoane fizice și juridice, a comis pentru prima dată o infracțiune ușoară, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a recunoscut integral vinovăția în comiterea infracțiunii și a depus cerere de examinare a cauzei într-o procedură simplificată prevăzută de art. 364¹ CPP;

- ca circumstanțe excepționale servește faptul că inculpatul Ciur I. deținând permisul de conducere obține profit pentru întreținerea familiei, la moment fiind unica sursă de existență a familiei, deoarece acesta este fondator la GȚ „Ciur Ion”, dar și faptul că mijlocul de transport practic este o necesitate vitală a familiei inculpatului în viața de zi cu zi, astfel apărarea consideră temeinic aplicarea în privința acestuia a unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de sancțiunea normei penale;

- la nivel legislativ nu este dată noțiunea de „*circumstanțe excepționale ale cauzei*”. însă, reieșind din textul normei prevăzute la alin. (1) art. 79 Cod penal, rezultă că la ele se atribuie așa circumstanță sau un cumul de circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, gradul sau pericolul social al persoanei vinovatului;

- chiar dacă art. 79 Cod penal este o normă ce constituie o excepție de la regula generală stabilită la alin. (1) al art. 75 Cod penal, totuși la baza aplicării pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege, sunt atât criteriile generale de individualizare, care au un caracter special, cât și circumstanțele legate de aceste criterii, inclusiv circumstanțele atenuante care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei;

- spre deosebire de criteriile prevăzute la alin. (1) al art. 75 Cod penal, lista factorilor de care sunt legate circumstanțele cauzei care micșorează esențial gravitatea faptei și a

consecințelor ei și de care trebuie să țină cont instanța de judecată la aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege, este una deschisă, aceasta având o interpretare extensivă;

În drept, avocatul își întemeiază cererea de recurs pe temeiurile de casare stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) din Codul de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, fără citarea părților, în baza actelor din dosar, Colegiul Penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat. Soluția instanței prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs, din motiv că este vădit neîntemeiată, este precedată de efectuarea verificării temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recurat este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

Din conținutul cererii de recurs, se constată că recurentul face trimitere la temeiurile de casare stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) din Cod de procedură penală, menționând că hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și că, la caz, au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale, de aceea apărătorul intervine cu solicitarea de a fi casată decizia instanței de apel, cu aplicarea față de inculpat a unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege, prin prisma art. 79 Cod penal, și anume cu excluderea pedepsei complementare.

În esență, sistematizând alegațiile recurentului se poate de conchis că critica primordială a acestuia vizează dezacordul cu aplicarea pedepsei complementare de privare de dreptul de a conduce mijlocul de transport pe un termen de 3 ani, de către prima instanță și menținută de Curtea de Apel. În ceea ce privește quantumul pedepsei principale aplicate, acest aspect nu face obiectul criticilor părții. De altfel, pedeapsa aplicată inculpatului pentru infracțiunea comisă este în limitele speciale prevăzute de lege și nu s-au relevat împrejurări care ar fi condus la reducerea acestor limite. Concomitent, instanța constată că avocatul Negura I. este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina lui Ciur I., respectiv în această parte Colegiul Penal nu se va expune.

Verificând actele cauzei raportate la criticele avansate de recurent, instanța de recurs le consideră vădit nefondate, menținând *ad integrum* atât statuările din sentință, cât și cele din decizia instanței de apel, în partea ce ține de chestiunea individualizării pedepsei realizate în privința inculpatului pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (2) Cod penal.

Raționamentele pe care se fundamentează soluția de inadmisibilitate a prezentului recurs, mai întâi se bazează pe aceea că, este inacceptabil faptul că avocatul Negura I., pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de

fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea stabilirii unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege sub pretextul că, la caz, există circumstanțe excepționale ce ar permite excluderea privării de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, aplicată lui Ciur I., în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul pentru care aceasta a fost creată.

La caz, pentru a reține eroarea de drept stipulată în pct. 10) și pentru a statua că s-au aplicat pedepse individualizate contrar exigențelor legale, instanțele de fond urmau să facă abstracție de prevederile art. 75 Cod penal, care reglementează criteriile generale de individualizare a pedepselor, dintre care unele se referă la respectarea prevederilor părții generale a Codului penal, în ceea ce privește aplicarea sancțiunilor de drept penal – limitele fiecărei pedepse, limitele în raport de concurs de infracțiuni, recidivă, circumstanțe agravante și atenuante etc., dar și de limitele stabilite în partea specială a Codului, criteriile de fapt pentru individualizarea pedepsei se referă la gradul de pericol al faptei săvârșite, la persoana făptuitorului, la împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală. În general, cerința textuală a acestui caz de casare presupune că, s-a încălcat legea penală sau cea procesual-penală la aplicarea pedepsei și la stabilirea limitelor acesteia, sau modului de executare.

Indubitabil că, greșita individualizare a pedepsei se poate produce și atunci când s-a dispus neaplicarea art. 79 din Codul penal, deși împrejurările cauzei produceau convingerea fermă că în speță sunt prezente circumstanțe excepționale de natură să-i atenueze considerabil pedeapsa inculpatului.

Supunând analizei subsidiare actele cauzei, Colegiul constată că eroarea de drept semnalată de recurent și stipulată în pct. 10) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în speță, cu certitudine nu a fost admisă de instanțele ierarhic inferioare. La trasarea acestei concluzii, instanța de recurs a avut ca bază mai multe argumente temeinice și pertinente, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt din dosar și se mențin în vigoare până în prezent.

Potrivit celor conținute în sentința și decizia instanței de apel, Colegiul Penal constată că, la determinarea cuantumului pedepsei principale și celei complementare, instanțele au ținut seama de următoarele împrejurări: inculpatul a recunoscut fapta incriminată prin rechizitoriu și vinovăția sa de comiterea acesteia, s-a căit sincer, este fără antecedente penale, a comis o infracțiune mai puțin gravă, conform art. 16 Cod penal, anterior a comis infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1) Codul penal (f. d. 54, 55), precedent stins, infracțiunea a comis-o în stare de ebrietate, se caracterizează pozitiv, are loc permanent de muncă, la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află.

În cererea de recurs, avocatul Negura I. enumeră în mare parte aceleași împrejurări evidențiate mai sus și în hotărârile judecătorești contestate, care în opinia lui ar urma să contribuie la soluția de excludere a pedepsei complementare aplicate inculpatului, or venitul familiei acestuia este legat nemijlocit de profesarea șofatului, iar privarea pe 3 ani de permisul de conducere ar duce la îngreunarea stării economice a familiei lui Ciur I., care are la întreținere și doi copii.

Instanța de recurs nu poate ralia la argumentele apărătorului, considerând că toate circumstanțele expuse de acesta, care îl caracterizează într-o lumină pozitivă pe inculpat, au fost deja luate în considerare de instanțele de fond la individualizarea pedepsei. Mai mult, analizând circumstanțele atenuante expuse de apărător Colegiul nu identifică vreunul de natură excepțională, ce ar determina indubitabil instanța de recurs să intervină în soluțiile instanțelor de fond, prin casarea acestora.

În același sens, se notează că, însăși scopul pedepsei penale stipulat în art. 61 Cod penal de legislator, prevede că pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, fiind incident art. 264 alin. (2) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Ciur I., cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, la pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 160 ore, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Față de lucrul judecat de instanțele de fond, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale. Pentru că, după cum întemeiat a menționat prima instanță: „... *sancțiunea art. 264 alin. (2) Cod penal prevede aplicarea sau neaplicarea pedepsei complementare – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5 ani. Având în vedere persoana inculpatului, influența pedepsei asupra corectării și reeducării dânsului, necesitatea utilizării mijlocului de transport în activitatea sa de muncă ... consideră necesar de a aplica în privința acestuia și pedeapsa complementară pe termen minimal.*”

În acest context, urmează de evidențiat că stabilirea sancțiunilor de drept penal este, pe de o parte, o sarcină care îi revine legislatorului, care stabilește pedepsele și celelalte sancțiuni de drept penal prin fixarea unor limite minime și maxime ale acestora, în conformitate cu importanța abstractă a valorii sociale protejate, iar pe de altă parte, o sarcină pe care instanța o realizează în limitele stabilite de lege.

În speță, se conchide că în privința inculpatului nu sunt pasibile aplicării prevederilor art. 79 Cod penal, întrucât în speța dată nu au fost constatate careva circumstanțe excepționale de natură să determine instanța să-i aplice acestuia o pedeapsă mai blândă decât cea prevăzută de lege, mai concret să nu-i aplice inculpatului pedeapsa complementară de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport.

La fel, se specifică că, recurentul invocând eroarea de drept prevăzută de pct. 6), menționează despre faptul că hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, cu toate acestea dânsul nu relevă expres ce omisiuni în acest aspect a admis instanța de apel.

Din atare considerente, Colegiul Penal respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora se circumscriu. Pe lângă aceasta, Colegiul notează că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art.6 CEDO.

Mai mult ca atât, deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, Curtea a clarificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (*Van de Hurk v. the Netherlands*). Modul în care se aplică obligația de motivare a hotărârilor judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor fiecărei cauze în parte (*Hiro Balani v. Spain*).

În subsidiar, Colegiul Penal făcând trimitere la aceiași jurisprudență constantă a Curții Europene relevă că în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (*a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010*).

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de avocatul Negura I. în numele inculpatului, sunt vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Negura Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe Ciur Ion XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 mai 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion